

ЙОРДАН ХАДЖИЕВ

ВАМПИР

chitanka.info

Беше в онова време, когато събух цървулите и обух войнишки ботуши. Тъкмо ми чукнаха двайсет години. Аз и сега не съм едър, но тогава приличах на стригано мule. Дребен, русоляв и лаком — това бях. Като ме облякоха в униформа и ми туриха кепе, не можах да се позная. Ръкавите дълги, гащите широки, а ботушите хлапат. Имахме един фелдфебел, обичаше да ме задява: „Брей, казва, и на тебе ако опре да чака царството, спукана му е работата! Ти си роден, вика, да пасеш козите до сто години!“. И другарите ми се присмиваха, и офицерите се подбиваха, а в строя крачех най-отзад. Дребна ми крачката. Като че бях вързан с ластик — изостана няколко метра, и веднага се прибера.

Сега може да речеш, че ми е било тежко. Ами! Весел бях от сутрин до вечер, защото там нямаше сиромашия. Ядях колкото искам. На когото артиса от боба — дай го насам! Ротният се беше смяял — абе, вика, може ли такъв малък човек да яде толкова много! Хиляда души като тебе, и армията ще фалира! Трябва да те пратим при враговете, тях да подядаш!

Но това беше в началото. После взех да се окопитвам. Як бях, опечен в работа и тегло, свикнал на суров живот. В най-тежките походи смятах пушката за тояга.

Така карах — весел, че засмян. Едно само ме бъркаше: момите. Няма защо да крия, все за тях мислех, много ги обичах. Щом затворя очи, и някоя застане отпреде ми — бяла и червена, кръгла като месечина. То най-различни ми се въртяха, ама къде ти — фантазии! Ние имахме в ротата напети мъже, изпъчили ония гърди, отворили крачка, очите им огън пущат! Стъпват синковците и на булките им прималява! Мене кой ще ме забележи? Като минем през чуждо село, най-много някоя бабичка да рече: „Горкото, туй що са го взели да се мъчи и майка му да го мисли!“.

Язък за надуването!

Тъй щеше да mine до самия край и щях да се прибера, отбил дълга си пред царя и отечеството. Но не би, мина ми котка път! Убих човек и се затрих. Паднах дълбоко — чак на долната земя!

Беше рано през пролетта. Изнесохме се на лагер в Балкана. Времето се случи студено и дъждовно, от сутрин до вечер сме мокри, кладем огньове и се сушим. Под нас, на пет-шест километра, имаше едно селце — Осяново. Малко, дребно и бедно, стотина къщи и те колкото плевни. Ходим където ходим, правим учения, а вечер очите ни

все там гледат. Тежи, пуста служба! Цял месец не бяхме виждали жена! Ей така, една фуста да се мерне, че да ни олекне! Ала няма. Рано и полето празно. Взехме да си шушукаме някоя вечер да се измъкнем. Тогава сладкарници и кина нямаше, но по селата ставаха седенки. Момите работят и пеят, а ние ги задяваме и гледаме да уловим някоя през кръста. Е, по-прости бяхме, но и тогава правехме любов!

Нагласихме се един ден с моя приятел, ще вървим. То дето студено, ами мокро и тъмно! Пък да ни уловят — отиваме в ареста! Селото и то далече, доде стигнем, ще стане десет, доде се наканим да тръгнем назад — дванайсет, в един да легнем, в пет — ставай!

Ама младост!

Измъкнахме се и тук, там, през гори и мочури, през ниви и ливади — уловихме пътя. Мъглата набива, ръми, а ботушите жвакат. Ни ясен месец, ни светла Звездица. Вървим, вървим — селото го няма. Бре, да му се не види! Барем куче да излае, петел да изкукурига! Дали не хванахме друг път? Аз се чудя, а онзи вика, не, тръгнали сме на седянка, с празни ръце няма да се върнем! Аз съм решил тази вечер песен да пея и мома да ошипя!

Намерихме го накрая. Пак куче ни оправи, залая и ни упъти. Плюхме си на нозете и подир малко нахълтахме като разбойници.

Хубаво, но то прилича на умряло. Няма да се чуе глас, лампа не се вижда — пусто и празно, като че ли нощта го е тръшнала и му е взела душата. А едни криви улички, коя за къде води — по бял ден не можеш разбра! Бая се лутахме, дорде намерим площада. Спряхме да обсъдим положението. Хуже губернаторско, както казваше фелдфебелът. Ама не може, вика оня, разбери, село без седянка няма, да умра, ако нейде не ни чакат! До среднощ ще обикалям и пак ще ги намеря! Добре, викам, ама ако е до среднощ, по-добре хич да не е. Я виж какво е заваляло! Да бе, вика и той, да му пикая на този дъжд, точно сега намери, къде беше лятото, хората плачеха за него, ще видиш, че по Гергьовден пак няма да има!

Приказвахме каквото ни дойде, ама де ти от приказки файда! Виж какво, рекох, тя тъй не става! Дай да се разделим. Ти натам, аз — насам. Ще обикаляме и който пръв забележи нещо, ще вика.

Разбрано, съгласи се той. Тръгвам аз като слепец през гора, спирам и се ослушвам, газя и се оглеждам — нищо! Ботушите ми правят льоп, льоп, локвите — цоп, цоп, и само някое куче излае в

краката ми. Стресне ме зад оградата, а на мене ми се привиди, че скача отгоре ми.

Колко улички избродих, не зная. С онзи седенкар до някое време си подсвирквахме, а после го загубих. Взе да ми домилява за брезентовата палатка. Даже мислех да взема и да тръгна назад, когато видях жълто прозорче. Бре, рекох си, най-после живи хора, вътре ни чакат пуканки и вино! Но за всеки случай първо да разузная. Не бива да влизам като говедо с главата напред.

Бях на пет-шест крачки, когато дочух отвътре глас. Някой охка и пъшка! А да те видя! Сърцето ми заби под ребрата, а гласът стана поясен: „Ох, Олеле!... Олеле, майко!...“.

Пъшка жена, която се мъчи или която мъчат. Настръхна ми косата. Помислих, че може да бере душа, че някой я стиска за гърлото. Отде да зная защо го помислих! Уплаших се и викам, беж да те няма, не ти трябват седенки и чужда беля!

Така си рекох, ама не мърдам. Стоя и слушам, а гласът ми цепи главата. Времето тече! Абе, съвземи се, викам, ами ако си единственият човек, който може да й помогне? Ами ако трябва да я спасяваш! Какъв си — мъник с подвита опашка? На плаца сербез, а тука подмокрен!

Отидох до прозорчето. То не е високо, ама нали и аз съм дребен, не ми стигат две педи да надникна. Улових се за перваза, надигам се, мъча се с крак да заловя нещо и аха — ще стигна. Точно тогава се подхълзнах, изтърва ми се кракът, главата ми се люшна напред и кепето — туп! — в стъклото. Ударих го, то издрънча, а аз се намерих долу. Свих се и не смея да мръдна.

В същия миг гласът се издигна:

— Кой?... Кой е там?... Има ли някой?...

Нито се обаждам, нито бягам.

— Има ли жив човек? — вика жената, ама отчаяно. — Олеле, господи, обади се, помогни ми!

Няма как, станалото станало, обадих се колкото може поспокойно:

— Има. Какво ти е, че викаш господа?

— Жив да си, човече, помогни ми, Света Богородица те е пратила! Раждам, а не мога, мъча се и умирам, мъжа ми го няма. Намери баба Симеона и я доведи!... Чуваш ли?

— Чувам, ама коя е тази баба Симеона? Не я познавам.

— Ох, бабата е, бабата на селото, ще я намериш, тя живее на тази улица... Ще броиш шест порти, че седмата. Умирам човече, кажи ѝ да дойде — пред къщата си има три стъпала, ще я намериш...

— Тъмно е — рекох, — ни къща се вижда, ни порта.

— Заклевам те, спаси ме!... Иди, няма кого да пратя!

Млад бях, сърцето ми меко и макар че се опъвам, зная, че ще ида.
Окашлях се:

— Добре, ти се дръж. Ще я доведа.

Взе да ме благославя. Поех, ама този път не избирам къде вървя.
Цап, лап, мъча се да броя къщите. Една... две... три... Те дворовете
големи, вървиш петдесетина крачки и в тъмното изплува нещо. Къща
ли е, плевня ли, иди разбери!

Четох, четох, стигнах седмата и си викам, тука е! Портичката
отворена — на село кой заключва! Къщата навътре, ниска и белосана,
светлее. Пообиколих отсам-оттам и намерих трите стъпала.

— Бабо Симеоно!

Викам, пък нещо ми стяга гърлото. Разляях едно пале. Трябва да
беше вързано, не се показа.

— Бабо Симеоно! Чуваш ли мари, бабо Симеонооо!

Глуха ли беше, или умряла! Виках, виках, накрая се ядосах.
Намерих къщната врата и заудрях колкото мога. Не баба Симеона, а
дядо Симеон ще излезе от гроба! Гледам, едно прозорче взе да мига.
Скръцна врата.

— Кой хлопа, бре? Какво искаш по туй време?

Дръпнах се да не я уплаша.

— Ела, рекох, една жена ражда и ме прати да те доведа.

— Не мога, синко, не мога да вървя. Ще почака булката до утре.

Коя е?

— Не я познавам, ама душа бере. Можеш не можеш, ще те
заведа!

— Не мога бре, синко, стара съм, осемдесет години направих, не
ме държат краката. Пък съм тежка — от стая в стая трудно се mestя.

— Жената до утре ще умре!

— Ще мрем всички, баби. Нà, остарях, за гробищата съм. Тъй
кажи на булката, по-напред да съмне.

— Няма мръкнало-съмнало! Ако си стара и ти е дошло време да мреш, тя е млада и чака дете! С нож ще те закарам!

Аз цял живот съм бил такъв — хвана ли се за нещо, не го оставям. Имам, нямам право, натискам. Та и тогава.

— Ами то дъжд бре, сине. Кално, мокро, съвсем няма да мога!

— Ще те занеса на гръб! — рекох.

— Бре, ти ум имаш ли? Аз съм тежка, за мене кола трябва!

— Ти си тежка, пък аз съм инат! Като ти казвам, свършено! Не си слон!

Отидох до стъпалата и обърнах гръб. Викам си, зор не зор, ще я занеса!

Пъшка бабата, потрива се и накрая кандиса — хвана се за врата ми и се стовари. Значи, слон не беше, но ми се видя бивол! Какво беше туй толовище, на какво бабище попаднах, не зная! Отпусна се като чувал, не стига дето я нося, ами трябва да я крепя, щото се свлича.

Дишам като парна машина. Дъждът ръми — отвън мокри, отвътре тече. Стъпих в някакъв гъол. На два-три пъти залитнах и как се удържах, не зная. Но разбирам, че няма да стигна. Въздух нямам, краката ми треперят, ръцете вкочанясват. И търся място да спра, да я сложа някъде, дъх да поема. Къде? Празно и кално! Взех да правя зигзаги, ще падна, отчаях се и ми се доплака. Намразих бабището, идеше ми да я пусна в калта и да замина, да й кажа, умри, дърта вещице, няма да се затрие светът без тебе! А тя притихнала на гърба ми, ни ах, ни ох, сякаш заспа.

Най-после ми причерня. Стигнал бях до някакво място, видя ми се, издигнато и сухо, не личеше да има кал и обърнах гръб. Подгънах колене, тя опря в нещо и я пуснах. Ох! — поех си дъх и се обърнах да я видя.

Зад мене нямаше никой!

Не стига, че сърцето ми бъхти като тепавица и слепите ми очи се пръскат, ами ме хвана страх. Къде изчезна бабището? Магия ли стана, аз ли се урочасах? Пипам долу, а ръцете ми треперят. Улових счупена дъска, мокра и мека. Навеждам се — дупка. Гледам — кладенец! Геран! Бабата паднала! Удавил съм я!

Ами сега?...

И както стоях объркан и оглупял, така нахлупих кепето и хукнах. Ама сега краката ми хвърчат, ботушите не затъват, няма умора, няма

сърцебиене, не се чудя къде е пътят, бягам ли бягам, искам само да съм по-далече от бабата, от кладенеца, от селото, от момите, от всичко, което ми напомня за убийството!

Кога и как съм намерил лагера, не зная. Помня, че минавах през неорани ниви, газих посеви, падах, а главата ми продължаваше да бучи и страхът ме гонеше по петите. Все ми се струваше, че хората от селото идат отзад с вили и брадви, че тук ще е краят ми!

Прибрах се мокър, кален, хвърлих едно-друго и се мушнах под одеялото. Никой не ме усети. Отдолу зъбите ми тракат, все бабата виждам...

Цяла нощ не заспах. По някое време чух, че онзи се върна, свирна ми леко, но аз се направих на заспал.

Заранта иде сърдит, разправя, че ме търсил и викал, намерил седянка и изкарал от хубаво по-хубаво. Къде се загуби, вика, в земята ли потъна, кучета ли те изядоха? Не, викам, паднах, целия се намокрих, не ми беше до тебе и се прибрах. Язък, казва, много загуби!

На никого не казах, а и той криеше, че сме слизали.

Подир два дена вдигнахме лагера.

Това съм го виждал Осяново. Нито чух повече за бабата, нито питах. И сега не зная какво точно се случи, дали е паднала в кладенеца или е избягала, дали са я намерили или още я търсят. Може и да са забравили; за толкова време власт се смени, нови улици се прекараха и чешми има във всеки двор.

Но най за вярване е бабата да е била вампир!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.